

Nevím, kde jsem brala tu jistotu, ale nikdy jsem nepochybovala o tom, že se na broumovské gymnázium dostanu. Jednak nebyla moc šance jít jinam. Jednak proto, že mělo dobrou pověst a dobré kantory. Byla jsem přesvědčená, že udělám maturitu, půjdu do Prahy na vysokou a pak se vrátím a budu na tom samém gymnáziu učit. Nejlíp češtinu s ruštinou. Což odpovídalo mým tehdejším zálibám i koloritu doby. Všechno šlo nejdřív podle plánu, ale pak se to jaksi zvtlo a vydala jsem se jiným směrem. Když se teď za vším ohlídnu, mám pocit, jako bych psala o někom jiném, o něčem z jiného světa. Druhý život si žiju já i „moje gymnázium“. Jak je vidět, ve svém profesorském sboru mě nepostrádá. Zato já ve své profesi dramaturga pořád čerpám z toho, co ta jiná žena ve mně v onom minulém životě zažila, co se naučila, v čem se mýlila. Kdybych měla říct, co nebo kdo mě nejvíc ovlivnil, tak určitě paní profesorka Věra Řehořová. Nikdo jí neřek' tenkrát jinak než „babča“. Pérovala mě v ruštině, připravovala na recitační soutěže, olympiádu i na přijímačky. Věnovala mi spoustu svého osobního volna. Dnes se to zdá neuvěřitelné, že úplně zadarmo. Jezdila jsem za ní do „domečku“ v Žabokrkách a já nikdy nezapomenu na to, jaký zmatek, ale zároveň jaké nečekané impulsy v mé hlavě rozpoutala, když mi u aristokraticky servírovaného čaje jednou řekla: „To je všechno hezký, co si ve škole i tady povídáme, ale ono je to ve skutečnosti ještě trochu jinak.“ Věřila mně a věřila ve mě. Přála bych všem studentům takové učitele, na jaké jsem měla v té divné době štěstí já.

Lucie Němečková